

Josef Pepsan Snětivý

Černým Madonám

se zlatými vlasy

a stříbrným jeepem

se neodmlouvá...

Ženy,
které
rozdávají
adventní
věnce

Josef Pepson Snětivý

Ženy,
které
rozdávají
adventní
věnce

*Příběh o černé Madoně
se zlatými vlasy a stříbrným jeepem*

Josef Pepson Snětivý

Ženy,
které
rozdávají
adventní
věnce

*Příběh o černé Madoně
se zlatými vlasy a stříbrným jeepem*

*Tě, jejíž jméno
už nikdy
nebude vysloveno*

Copyright © Josef Pepson Snětivý,
www.pepson.cz, 2014

Picture on Cover © Thinkstock.com, 2014
Cover & Layout © Nakladatelství ČAS,
Alena Laňková, 2014

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2014

ISBN 978-80-7475-047-2

Jednoho večera, přesně rok od seznámení, jej pozvala do SOHO. Coby angličtinář se poněkud otrásl, když mu řekla, kam jedou, protože věděl o londýnské čtvrti téhož jména, vynikající svou nestoudností. Karolína ho však ubezpečila, že *pražské* SOHO je luxusní restaurace na břehu Vltavy, kde byla jen několikrát v životě při *velmi zvláštních příležitostech* – a jejich výročí že právě takovou příležitostí je.

Když namítl, že takový přepych si snad ani nezaslouží, uslyšel pýthickou odpověď:

„Užívej si, dokud je čas.“

Přijela k němu, pomilovali se a vydali se na cestu. A jak tak svištěli jeepem po levém břehu Vltavy směrem na jih k Barrandovskému mostu, přitiskla si jeho ruku mezi nohy (když byla s ním, kalhotky bez ohledu na klešající teplotu prakticky nenosila), a aniž by snížila rychlost, přivírala oči v předzvěsti orgasmu. V tu chvíli si nemohl nevzpomenout na úvodní scénu sequelu *Basic Instinct*, končící autem na dně Temže a utopeným milencem.

Karolína však na rozdíl od filmové Catherine Tramellové držela volant pevně i v okamžiku vrcholné rozkoše a rychlost nehnala přes říditelnou mez. Ovšem ani tak neunikli policejní hlídce, číhající za Zlíčovským tunelem před nájezdem na Barrandovský most.

Jeho vzrušení bylo viditelné, a tak raději zůstal ve voze, venku by stejně nic nepořídil. Přes temné sklo pozoroval siluetu kostelíku svatého Filipa a Jakuba, který mu byl odjakživa sympatický; připomínal mu strážce rušných povltavských stezek. A Vltavu na kraji Prahy považoval za počátek modré šály, tkané laskavou bohyní řek.

„Strážci zákona“ zatím diskutovali s Karolínou. Soucítil s ní, protože na padesátce – tak byla rychlost před tunelem zrádně a nesmyslně snížena – jeli něco kolem devadesáti. Z toho by mohl koukat i zabavený řidičský průkaz, nebo přinejmenším tučná pokuta. Rozhodl se, že jí půlku zaplatí; byl to přece jejich společný večer.

K Petrovu překvapení však Karolína vklouzla po pár minutách do auta, dala mu mokrou pusku a smála se na celé kolo.

„Víš, co mi řekli? Ten příjemnější, že taková krásná *slečna* určitě ví, že má při jízdě dávat pozor na značky omezující rychlost. Jeho trapný kolega prudil, že prý jsem určitě telefonovala a že tohle řidičky v jeepech dělají imrvére. Copak jsem mu mohla říct, že jsem se v tu chvíli udělala? Tak jsem se ‚přiznala‘ k telefonování. Ten idiot na to, že telefonování a současné překročení rychlosti o tolik kilometrů, kolik je tobě, zlato moje, je velmi závažný přestupek, za který můžu přijít i o řidičák. Aby nedošlo k omylu, předeslala jsem, že jim kontakt na sebe nedám – oba slintali jako paroháči, když už máme ten říjen. Že prý je něco takového ani nenapadlo... Kecy a zase kecy.“

Podívala se do zpětného zrcátka, aby si upravila účes, který jí rozfoukal vítr od řeky.

„A jak to dopadlo?“ zeptal se nedočkavě. Téměř se těšil, až jí řekne, že uhradí půlku mastné pokuty.

„Jak asi? Jsem tady, a celá, ani si neukousli. Celá pro tebe...“ nalehla na něj.

„Na kolik tě to vyšlo? Já ti půlku zaplatím.“

„Ty jsi tak hodný! Myslela jsem, že mi až do smrti nikdy nic nedáš. Ale tentokrát se nemusíš přemáhat, drahý: jsem z toho venku beze ztráty bodu – a zadarmo!“

Tomu nemohl uvěřit:

„Jak to? Cos jim řekla?“

„Po tom nepátrej, lásko. Copak ti nestačí, že jsem neztratila ani peníze, ani body? Jen musíš zkontrolovat, jestli jsem neztratila G-bod!“ nářídila mu s rozpustilým úsměvem a znovu přitiskla jeho ruku na své horké místo.

„Počkej, stojíme tu na blikačkách a policajti před námi. Radši pryč, než si to rozmyslí!“ V první chvíli opravdu neměl chuť na extimitu za asistence samozvaných „pomahačů a ochránců“.

„Lásko, já tě chci, a ty myslíš na policajty?! Chci to hned teď a natvrdo! Dělej, ty hajzle, udělej mi to!“

Oslovení ho nezarazilo, občas se v podobných situacích takhle projevovala, ale přece jen by uvítal alespoň trochu soukromí. Na druhou stranu ho překvapilo jeho vlastní vzrušení – měl pocit, že jestli rychle nepůjde do ní, exploduje do kalhot.

Napadlo ho, že prostorný interiér jeepu byl možná navržen i s ohledem na podobná dobrodružství. Karolína sklopila jeho sedačku a lehla si pod něj, což se neobešlo bez směšného přelézání. Nohy zaryla do stropu a nehty do jeho nahých zad – bylo mu najednou tak horko, že se musel svléknout aspoň do pasu.

Vzal si ji rychle a nemilosrdně, jak to od něj chtěla. V poslední chvíli, kdy ještě mohl přemýšlet, si uvědomil, jak je dobré, že se Karolína při řízení obouvá do lodiček – jinak stále nosila vysoké podpatky, které často nesundávala ani v posteli. Kdyby je měla na sobě teď,

asi by strop doznal značné újmy. Musí se na něj pak podívat, nenese-li stopy podobných hrátek. Tento plán však rychle odválo jeho střemhlav stoupající vzrušení.

Karolíniny výkřiky musely být slyšet i přes hukot okolo jedoucích aut, a příslušníci tak měli o zábavu postaráno. Raději se díval do její tváře, zrůzněné neovladatelnou rozkoší, než aby spatřil za oknem jeepu jejich tupé obličej.

Oba zplozenci slasti to měli najednou, možná vůbec poprvé, a zařval i on – také proto, že mu záda rozdrápala do krve. Karolína se pak snad až nežensky rychle posadila za volant a pokračovala v jízdě, zatímco polonahý Petr seděl tiše vedle ní a vychutnával si mizející ozvěnu rozkoše.

„*Jen ho nechte, ať se bojí!* Když se bojíš, děláš to skvěle,“ pochválila ho záhy.

„Já se nebojím,“ hájil se.

„Ale bál ses, minimálně těch policajtů.“

„Tak dobře: policajtů, respektive jejich reakce, tedy trochu ano.“

„A mě? Mě se nebojíš?“ zeptala se s úsměvem, který ho však zamrazil.

„Tebe?“ Zamyslel se – a musel si přiznat, že se její nevyzpytatelnosti a živelnosti opravdu trochu bojí. Ale bude-li strach odměněn zážitky, jako byl ten, který měli právě za sebou, bude se bát třeba i rád.

„Bojíš se mě?“ zopakovala svou otázku.

Po řece pluly konvoje parníků.

„Ne,“ odpověděl raději, protože se mu ta rozmluva začínala zajídat.

To už ale přijížděli na parkoviště před restaurací SOHO.

Kapitola IX.

Neměl podobná místa rád – a ne ve stylu bajky o lišce a hroznech, tedy proto, že si jejich návštěvu nemohl dovolit. Jejich okázalá pompa a zjevná předraženost ho odpuzovaly, neboť z nich dělaly jakési prostitutky – či v lepším případě kurtizány – mezi restauracemi.

Mladý, urostlý portýr jim otevíral dveře vozu: nejprve Karolíně, pak jemu. Vzpomněl si na televizní záběry příjezdů papalášů, kdy vždy nejdřív přijdou na řadu dveře u sedadla, na němž se nachází „společensky důležitější“. Věděl snad ten, kdo je vítal, že za volantem sedí žena, zatímco vedle ní muž? Bývá to obráceně – a do jeepu není zdálky přes temná skla vidět. Tahle úvaha jen prohloubila jeho náhle narozenou, podivnou sklíčenost. Jiný muž na jeho místě – s překrás-

nou, milující a zřejmě i dobře situovanou ženou po boku – by si užíval večera na hraně Vltavy. Petr však cítil, že do tohoto prostředí nepatří.

Zato Karolína, jež mu předtím sdělila, že byla v SOHO „jen několikrát v životě při velmi zvláštních příležitostech“, se chovala s nenuceností držitelky zlaté karty. Pohledy, jež si vyměnila s mladíkem na parkovišti, svědčily o tom, že se dobře znají.

Ve vestibulu se jich ujal jiný muž, vzal si od nich svršky a s cukernatou úslužností nabídl Karolíně:

„Madame, přejete si k vašemu stolu jako obvykle?“

Když se k němu usadili, zeptal se jí na to.

„Vždyť jsem ti řekla, že jsem tu několikrát byla. Je to dobrý podnik; váží si hostů, kteří se vracejí. Jsi rád, že jsi tu se mnou?“

„Ano.“

„Tak nepřemýšlej o blbostech a užívej si,“ nařídila mu a znovu – toho večera už potřetí – si přiložila jeho ruku na svá intimní místa.

„Tady ne,“ ohradil se.

„Neboj se, lásko, teď tě nechám odpočívat. Ale chci tě tam cítit.“

Začala přerývaně dýchat. On rukou ani nepohnul, aby nestupňoval vzrušení své *lvisexuálky*, které ale stejně špelo k dalšímu orgasmu. Ačkoli se i jemu pomalu vracela žádostivost, styděl se projevovat ji na veřejnosti.

Karolína mlčela, tiskla nohy k sobě a oči jí potemněly rozkoší. Její nadra se dmula jako plachty, napjaté vlhkým větrem touhy, a když doplula do přístavu slasti, uvolnila sevření, aby Petr mohl vyprostit ruku. Okamžitě si ji přitiskla na tvář a slíbala stopy svých štáv. Číšník diskrétně postával opodál, ale musel vidět úplně všechno. Petrovi bylo trapně; přece však nemohl necítit vzrušení, které chtělo ukojit stejně jako to její.

„A teď ty,“ zašeptala, jako by četla jeho myšlenky.

„Já nechci.“

„Ale chceš.“

„Jenže ne tady, vždyt...“

Přitiskla mu prst na ústa a vstala.

„Pojď.“

„Kam?“

„Kam asi?“ Ukázala do rohu. Pochopil, že tam jsou toalety.

„Já ale...“

„Pojď!“ nařídila mu.

Poslechl.

„Pohlíďte mi prosím kabelku,“ usmála se na číšníka. Ten jen přikývl a myslel si své.

Táhla ho na „Dámy“.

„Počkej, tam já přece nemůžu jít!“

„A to chceš, abych šla já na ‚Pány‘? Tady je víc kabinek, a navíc mě v tomhle podniku na rozdíl od tebe znají. Takže i kdyby došlo k faux-pas, na tebe se hned zapomene, zatímco o mně si tu budou povídat ještě o Vánocích.“

Musel uznat, že má pravdu.

Vklouzli do nejvzdálenější kabinky. Karolína, jako vždy připravená ke splnutí, se zapřela o mozaikovou stěnu. Když si ji bral zezadu,

měl pocit, jako by se celý Braník proměnil v loď, jež se houpe na vlnách jejich rozkoše. A že tahle bárka půjde ke dnu, až jejich slast vystoupá do výšek, kam je běžným smrtelníkům vstup zapovězen.

Hučelo mu v uších, když se chvatně omyl v umyvadle a vyběhl z toalety. Šťěstí jim přálo, nikdo je nevyrušil. Byli ostatně téměř jedinými hosty.

Ztěžka usedl na své místo u stolu. Číšník se na něj spiklenecky usmál. To, že zjevně ví, co před pár okamžiky prožíval, Petra rozladilo. Příjemné pocity odplavila Vltava a on se cítil jako hračka, vydaná na milost a nemilost své majitelce.

Ta se právě vracela, opět s dokonalým účesem a make-upem.

„Děkuju za *hlídání*, Richarde,“ zaševalila k číšníkovi. Ten se uklonil a jeho úsměv byl zcela zasvěcený.

Petr k ní pocítil záchvěv nechuti, ba snad i odporu. Chtěl se jí sarkasticky zeptat, s koli-

ka muži už ji takhle Richard viděl a *hlídal*, ale dokázal se ovládnout.

Bylo mu jasné, že taková zvědavost ublíží jako bumerang vždy tomu, kdo ji projeví, přesto si po chvíli nedokázal odpustit jinou netaktickou otázku:

„Proč jsi vůbec se mnou?“

„Proč se ptáš, lásko?“

„Protože mám pocit, že by se k tobě hodil někdo úplně jiný. Ty jsi žena velkého světa, i když vlastně nevím jakého, a hodila by ses někam na *upper deck* zaoceánské lodi, jejíž majitel by byl současně majitelem tvého srdce i těla. Zatímco já patřím do podpalubí, kam za mnou pasažéři scházejí jen tehdy, když už je nahoře všechno omrzí tak, že jim přijde vhod i jazyková výuka, za niž mě odmění ze svého pohledu almužnou a pohrdlivým úsměvem. A podpalubí se s vyhlídkovou palubou pomiluje snad jen v pohádkách pro dospělé.“

„To jsi řekl hezky, zlato. Víš tedy proč? Už proto, že se vyjadřuješ jinak než ostatní, stej-

ně jako jsi mě jinak oslovil. Jsi prostě jiný než muži, kteří prošli mým životem: nedáváš si lajny, nekouříš doutníky, necpeš do sebe svinstva, abys bezpracně vypadal jako mlátička, a nepiješ čtyřřiadvacetiletou whisky a archivní vína. Bavíš mě. Cítím, že v tobě něco je. A měl bys psát!“

Najednou to byla zase ona, jeho láska. Všechno špatné vprchalo a Petr se rád topil v lavině citu k té, která seděla naproti němu.

„I tys to vyjádřila krásně. Jen s tím psáním... Pokouším se, ale nic ze mě nepadá.“

„Možná proto, že se málo bojíš. Víš, co jsem ti řekla,“ usmála se rozverně.

„Ano, vím. Ale tím to není. Pokud mi inspiraci nedá ani to, že tě miluju...“

„Miluješ mě doopravdy?“ zašeptala.

„Ano.“ Pohládl ji po ruce.

„A budeš mě milovat až do smrti?“ zeptala se ještě tišeji.

Zarazil se:

„Nerad uvažuju v takových kategoriích. Ale pokud mám soudit podle dnešního večera,

tak nepodobného všemu, co jsem kdy zažil, pak ano.“

Sklopila oči.

„Jsi pro mě příliš dobrý, Petříčku. Chci ti říct, že jsem nesmírně šťastná, že jsem tě potkala. A pokud jsem na tebe někdy ošklivá, pak jenom proto, že toužím po tom, abychom si naplno užili jeden druhého, než mě opustíš... Navždy...“

Na hřbet jeho ruky skápla slza.

„Já tě ale nechci opustit, lásko.“

„Nikdy nevíš,“ řekla sotva slyšitelně. „Jestli mě opravdu miluješ, jsi první. Ti před tebou si totiž mé lásky nikdy nevážili a nevraceli mi ji. A pokud ano, už bylo pozdě... A teď si dáme něco dobrého, hlavně ty si to zasloužíš, musíš nabrat síly na milování u tebe,“ ukázala své nádherné zuby ve svůdném úsměvu.

Na její rychlá střídání tónin si zvykl, takže ho něco podobného nepřekvapilo ani teď.

Po zbytek večera v SOHO se věnovali jídlu a nezávazné konverzaci, připomínající pár,

jenž si jednou za čas zpestří manželskou rutinu večerem bez dětí a užívá si – dnes i jindy – hlavně chutných pokrmů. Karolína však tohle vlastně jen hrála, neboť její skutečný život se řítí po jiných trajektoriích. A ty byly ve srovnání s cestami obyčejných partnerek a matek jako trenažéry stavu beztlíže oproti skluzavkám v mateřské školce.

Vltava připomínala rozepnutý zip Prahy, té nejkrásnější z žen, vystavující tak na odiv půvaby obou břehů.

Po návratu na Letnou se pomilovali, toho dne počtvrté – a už jen kamarádsky.

Petr usínal na zádech. To bylo u něj velmi neobvyklé, spát jinak dokázal pouze na pravém boku.

Když už se nacházel na samém rozhraní mezi bděním a snem, ucítil na nahém hrudní-

ku něco poměrně těžkého a nepříjemně pichlavého. Zvolna a neochotně se vracel od bran spánku.

„Lež, Petříčku, já už musím jet,“ slyšel Karolínin konejšivý hlas. „Tohle je dárek za dnešní krásný večer a vůbec za všechno, co jsem s tebou prožila.“

Opatrně přiblížil ruku k hrudi. Píchalo to i shora.

„Rozsviť prosím,“ zamumlal.

Poslechla ho.

Uchopil ze stran to, co na něj položila, a posadil se na posteli. V rukou držel veliký, nádherný adventní věnec.

„Lásko... to je krása...“ Sám se divil, jak je potakovém probuzení milý. „Ale vždyť je teprve...“

Ohlédl se k vypínači, kde předtím stála. Zbytečně.

Byl sám ve zpola osvětlené garsonce.

Sám s adventním věncem.

Josef Pepson Snětivý

Ta, která mu jej dala, už se slzami v očích ujížděla noční Prahou. A povolená rychlost bylo to poslední, na co by pomyslela.

Kapitola X.

Vezmi si oblek a očekávej mě v sedm, napsala mu osmadvacátého října ráno. Nenapadlo ho, že by to nějak souviselo s tímto datem. Spíš byl překvapen, že s ním vůbec chce někam ven.

Netrpěl marnivostí, avšak ženou, jako je Karolína, by se občas s chutí pochlubil. Jenže jeho milá jako by se tomu vyhýbala – a většinou argumentovala tím, že je nejraději v jeho garsonce na soutoku propletených těl (výraz z Petrovy třetí a poslední básnické sbírky). Lichotilo mu to, ale stejně by s ní rád někdy vyšel mezi závistivý kompars. Výroční večer v SOHO a pár půlnočních večerů v namnoze prázdných restauracích byly v tomto směru výjimkou. Proto ho překvapil její požadavek – nedomníval se,

že by snad chtěla, aby si ji vzal a měl přitom na sobě oblek. Sex jako takový ji uchvacoval natolik, že podobné hry nepotřebovala.

Oholil se tedy pečlivěji než obvykle a ve skříni našel černý oblek stále stejné velikosti jako před dvaceti lety (výhoda předstíraného mládí, založeného na každodenním cvičení). Ba ani oděv nebyl žádný „zajíc“. Petr patřil k mužům, na kterých tento oděv uvidíte jen u maturity, u státnic a v rakvi.

Karolína přijela včas, jak se na královnu sluší – a její večerní šaty, odvážné, a přitom vkusné, jako by naplňovaly celý prostor jeepu. Ačkoli byl vyšší a rozložitější než ona, cítil se vedle ní jako snadno přehlédnutelný doplněk.

„Tobě to tak sluší, lásko! Ještě nikdy jsem tě takhle neviděla,“ řekla obdivně a políbila ho.

„A tobě sluší jediná věc víc než tahle krása – podvazky a jinak nic,“ vrátil jí lichotku.

Vtiskla si jeho ruku mezi nohy a okamžitě se prohnula rozkoší. Věděl, že není hraná, a skoro jí to záviděl.

„Musíme jet, lásko, dám si tě až po návratu – anebo už tam,“ usmála se svůdně.

Znejistěl. Napadala ho nejrůznější místa, kam ho jeho milá unáší. A žádná z těch představ se mu nelíbila.

„Co kdybych ti na cestu zavázala oči?“ navrhla.

Nechtěl ztratit tvář, a tak neochotně souhlasil.

Šikovnými a mazlivými prsty mu upevnila šátek značky Hermès kolem hlavy. Chtěl ji poslepu políbit, ale odtáhla se.

„Prosím ne, nebo na mně bude vidět, jak moc tě chci,“ zašeptala.

Najednou té hře začínal přicházet na chuť. Tím spíš, že se Karolína během jízdy důsledně vyhýbala jakýmkoli intimnostem, jako by si je chtěla o to hlouběji vychutnat až posléze. Dokonce si představoval osamělá místa, na nichž by se mohli ocitnout, až dorazí do cíle...

Byl tedy trochu zklamán, když jeho zrak, zba-
vený hedvábného příkrovu, po nedlouhé jízdě
zamžoural po Hradčanském náměstí. Ne že
by neměl tuto staroslavnou čtvrť rád. Naopak.
Rázem mu však došlo, jak stráví večer.

Věděl, že seznam pozvaných na takovéto
akce je podroben několika párům neupřímných
očí, jež pátrají po všech, kteří si nezaslou-
ží být přítomni, neboť z nich neplyne žádný
zisk. O tom, jaký užitek přináší hostitelům
Karolína (sebe realisticky považoval za ano-
nymní doprovod), raději nepřemýšlel. Stejně
tak jí ale nehodlal kazit radost – večer na Hra-
dě očividně považovala za příjemné překvape-
ní pro svého miláčka.

„No neříkej...“ vydechl rádoby okouzleně.

„Ano,“ odvětila s potěšeným úsměvem. Za-
věsila se do něj a vydali se k sídlu hlav pomaza-
ných i namazaných.

Tam na Karolínu zírali všichni, včetně jinak znuděných vojáků Hradní stráže. Petra si nevíšal nikdo.

Hrad vnímal jako posvátný symbol země, která si jakýmsi klikatým úradkem osudu zachovává už déle než tisíc let formální samostatnost. Podobné akce, zamořené parazity, jež by ze svého středu vyvrhli i ti nejnižší živočichové, tedy pokládal za urážku jeho majestátu a genia loci.

Karolína se nesmírně půvabnou úklonou a úsměvem svůdným jen v rámci etikety zdravila s lidmi, kteří její doprovod neuznali za hodna povšimnutí. Nevadilo to ani jí, což ho trochu překvapovalo, ale nezlobil se.

Dokonce se od něj stále častěji odpojovala, a tak si našel náhradní spřízněnou duši v mladém výčepním (hradní víno mu totiž nezachutnalo). V tomto rohu sálu se zakrátko mohl považovat za štamgasta.

Pivo, kterému jinak příliš neholdoval – snad s výjimkou černé varianty –, mu rych-

le stoupalo do hlavy. Uvědomoval si však, že střízlivý by tuhle trachtaci přežil jen stěží. Navíc mu až bolestně chyběla jakákoli kultura – a rozhodně za ni nemohl považovat trapné vystoupení členek *Dívčího saxofonového orchestru*. Neodpustil jim, že saxofony pokládají na zem. A neartikulované bučení nemohl ocenit už vůbec. Prostorami neútné sloupové galerie, která mu připomínala Vůdcovo berlínské Neue Reichskanzlei, hřměl pekelný orchestrion, z jehož „naladění“ by byl perplex i průkopník čtvrttónové hudby Alois Hába.

„Jak se bavíš, lásko?“ zeptala se Karolína a pohladila ho po tváři, když se opět vrátil od poskytovatele chmeloviny. Dokonce ho ani nekárala za její konzumaci, přičemž obvykle dávala svůj odpor k alkoholu a jeho konzumentům na odiv více než vycvičená – a přesto tak oblá – ramena.

„Skvěle,“ zalhal transparentně a vyprázdnil další třetinkovou sklenici.

Než mohla reagovat, šum kolem nich se ztišil. Otočil se a spatřil, jak přímo k nim míří sám prezident, obklopený kamarilou, která ho zřejmě nikdy nespouští z dosahu svých slídivých očí. Zarazil ho kontrast mezi jeho vitalitou během krátkého projevu (jehož obsah, byl-li jaký, si ovšem nepamatoval) a viditelnou ochablostí stárnoucího monarchy, jenž opouští bezpečné zázemí trůnu a sestupuje mezi pečlivě vybraný nadlid. Chtěl zmizet – ne proto, že by zrovna tohoto prezidenta neuznával, vždyť volil právě jeho. Uctívání vrchnosti však neměl v povaze. Jenže suverén jako by zamířil přímo k nim.

Ještě víc ho udivilo, s jakou samozřejmostí se postavila do cesty prezidentovi a jeho nohledům Karolína. Nejprve se zdálo, že ji „vůdce smečky“ nepoznává. Nakonec se však jeho tvář rozzářila, přistoupil k ní, na okamžik jako by ji chtěl obejmout, ale pak se zarazil a pouze k ní natáhl pravici.

„Moc rád vás vidím, Karolíno,“ upřímně se na ni usmál a stiskl jí ruku.

„Nápodobně. Dovolte, pane prezidente, abych vám představila svého přítele, pana...“

Prezident ji nenechal domluvit:

„Tomuto mladému pánovi můžeme všichni jen závidět. Už na něj máte papíry?“ Na odpověď nečekal, popřál oběma dobrou zábavu a pomalu odkráčel, zanechávaje za sebou brázdu, rychle se zaplňující těmi, kteří se rádi klaní živým totemům.

„Je od tebe hezké, žes mě chtěla představit,“ řekl, aby vůbec něco řekl.

„To je přece samozřejmost, lásko.“

„Opravdu? Těm, se kterými ses zdravila předtím, jsi mě nepředstavila.“

„Přece bys nechtěl, abych tě představovala takovým nulám, jako je třeba tamten pán, který předstírá, že má ještě nějaké vlasy?“ ukázala diskrétně ke vstupu do sálu.

„Myslíš toho blondáka? A proč zrovna jemu?“ Zadíval se na nehezkého a už od pohledu bezpáteřného, úklonného muže v pozdním středověku.

„Nevím, uvedla jsem ho jen jako příklad. Mám pocit, že jsem ho tady už někdy viděla – přinejmenším na mě pořád civí.“

„Na tebe civí všichni.“

„Vadí ti to?“

„Ne. Jsem pyšný, že mám po boku tak oslnivou Madonu,“ vysvětlil – a myslel to upřímně. Snad i díky alkoholu alespoň pro jednu odhodil povznesenou pózu.

Potěšilo ji to. Když ale řekl, že už by chtěl jet domů, zakyselila se.

„Lásko, já si chci ještě aspoň chvíli užívat...“

Nechápal, jak by se někdo mohl opravdu bavit na recepci uspořádané při příležitosti výročí ustavení nesmyslného – a naštěstí už neexistujícího – státního útvaru. *Den české stádnosti*, tak nazýval podobná jubilea. Pokud ovšem Karolína neměla na mysli repete hrátek na toaletách. Cítil však, že výjimečně potlačila svou hladinu estrogenu. Jako by byl tento hormon nejženštější nahrazen adrenalinem, vyvolaným přítomností nemocných mocí.

Petr cítil pravý opak: tato společnost ho smrtonosně nudila. A tak se opět – ve stále kratších periodách – uchyloval ke svému jedinému „příteli“, jenž mu vždy načepoval správnou míru dobře ošetřeného piva. Nabyt tedy svého obvyklého ekvilibria, byť chůze začínala svědčit o opaku, a ve vzácných chvílích, kdy Karolína nebyla obklopena pochybnou honorací, jí „šeptem“ (jak se domníval) sděloval své „vtipné“ postřehy.

Byla dlouho tak tolerantní, až se tomu divil. Když se ale upřeně zahleděl na dvojici břichatých katolických prelátů, oděných v luxusní roucha a dávajících na odiv své šperky, a „zašeptal“ směrem k těmto představitelům „chudé církve Ježíše Krista“ tak, že to bylo slyšet až do vedlejšího sálu: „Žížku na vás!!!“, vzala ho nekompromisně za ruku a odtáhla ho k šatně.

V jeepu mlčel. Bylo mu nad její zlatou hřívu jasnější, že opileckým blábolením by svůj po-

klesek ještě zhoršil. Karolína, která všechny drogy s alkoholem v čele považovala za zlo non plus ultra, se však kupodivu tvářila spokojeně. Přičítal to jejímu oslnivému úspěchu. Vzpomněl si na Lily Bartovou, krásnou hrdinku románu Edith Whartonové *Dům radovánek*. Ano, přesně takovou ženu měl po boku.

Kochal se tou představou, dokud neztratil už tak rozostřený pojem o světě. Opustila ho ohleduplně – a nevyžadovala ani erotickou koncovku. Věděla, že by za moc nestála a zanechala by ji ještě neukojenější.

Čekala ji dlouhá cesta na drsný Sever.

Petr usínal s úsměvem na rtech.

Když ale upadl do těžkého etanolového spánku, zdálo se mu, že u jeho oblíbené „hradní“ pípy stojí místo sympatického číšníka onen ošklivý pán se zbytky blondatých vlasů na křivé lebce a výsměšně ukazuje na prostřelený sud, ze kterého unikají poslední zbytky hořkosladké many.

Kapitola XI.

Snad nikdy není večer tak smutný jako v listopadu, kdy se Slunce ocitlo v hluboké defenzivě a světla adventu ještě nesvítlí. A snad nikde není večer tak smutný jako v ulici beze stromů, kde se stíny ani nepohnou a kde je šedočerná silnice sevřena proti sobě stojícími domy, takže si osamělý chodec připadá jako na dně pravouhlé propasti.

A tak se toho Bohem opuštěného večera cítil i on, muž v soumraku mládí, třebaže k tomu sám nenacházel důvodu. Měl syny, teď už natěšené na každé setkání s ním, práci, ke které taktéž našel nový – přinejmenším smířlivější – vztah, a partnerku, po níž marně toužily mnohem „lepší“ partie, než byl on sám, a která se pro něj stávala s každým setká-

ve vězeňské cele, spatřil svět v celé jeho nádheře. Pravda, nádheře leckdy zrádné, avšak i tak to byl pohled, který sál s nedočkavostí novorozence, jenž poprvé nalezne matčin prs.

Proč se ho tedy zrovna toho večera zmocnila svíravost? Snad proto, že – stejně jako jiné podzimní střeďy – Karolína neměla čas? A oba synové se navíc nachladili, a museli tedy zůstat doma? Na samotu si přece zvykl, dříve ji dokonce vyhledával. Mohl sice jít na některou z kulturních akcí, ale poznal, že nepříjemný pocit je v něm tak zakořeněn, že by ho jiné kulisy snad ještě posílily.

Zkoušel něco napsat, ale slovům se nechtělo na papír.

Nepřekvapilo ho to.

Chodil z jednoho rohu garsonky do druhého jako uvězněný lev, jemuž odpírají lvici. Za okny ponurý večer, kdy ten, který touží po Slunci, ví, že přežil jen výrazně menší část světelného pústu, a už ho sotva snáší.